

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 22/16

Luxembourg, 1. marec 2016

Sodba v združenih zadevah C-443/14 in C-444/14
Kreis Warendorf/Ibrahim Alo in
Amira Osso/Region Hannover

Sodišče se je izreklo glede razmerja med svobodo gibanja upravičencev do mednarodne zaščite in ukrepi za olajšanje njihovega vključevanja

Upravičencem do mednarodne zaščite se lahko naloži obveznost glede prebivališča, če imajo več težav pri vključevanju kot druge osebe, ki niso državljani EU in ki zakonito prebivajo v državi članici, ki je priznala to zaščito

Države članice morajo v skladu z Direktivo Unije¹ osebam, ki so jim priznale status upravičenca do subsidiarne zaščite,² dovoliti prosto gibanje na svojem ozemlju pod enakimi pogoji kot veljajo za druge osebe, ki niso državljani EU in ki zakonito prebivajo na njihovem ozemlju.

Nemško pravo določa, da se, če upravičenci do subsidiarne zaščite prejemajo socialne prejemke, na njihovo dovoljenje za prebivanje veže obveznost prebivanja v določenem kraju (v nadaljevanju: obveznost glede prebivališča). Po eni strani je lahko ta obveznost namenjena ustrezni porazdelitvi bremena teh prejemkov med različnimi pristojnimi institucijami. Po drugi strani je lahko njen cilj olajšanje vključevanja oseb, ki niso državljani EU, v nemško družbo.

I. Alo in A. Osso sta sirska državljana, ki sta v Nemčijo prišla leta 1998 oziroma 2001. Priznan jima je bil status subsidiarne zaščite. Naložena jima je bila tudi obveznost glede prebivališča, kar izpodbijata pred nemškimi sodišči. Spor je zdaj predložen Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija), ki Sodišče sprašuje, ali je obveznost glede prebivališča združljiva z Direktivo.

Sodišče v sodbi z današnjega dne najprej ugotavlja, da **Direktiva državam članicam ne nalaga samo, da osebam, ki so jim priznale status upravičenca do subsidiarne zaščite, omogočajo, da se na njihovem ozemlju prosto premikajo, temveč tudi, da na tem ozemlju izberejo kraj prebivanja**. Zato obveznost glede prebivališča, naložena tem osebam, pomeni omejitev prostega gibanja, zagotovljenega z Direktivo. Če je ta obveznost naložena samo upravičencem do subsidiarne zaščite, ki prejemajo socialno pomoč, pomeni tudi omejitev dostopa teh upravičencev do socialnega varstva, predvidenega s pravom Unije.

Sodišče v tem kontekstu poudarja, da za upravičence do statusa subsidiarne zaščite načeloma ne more veljati ureditev, ki bi bila bolj omejujoča od tiste, ki se glede izbire kraja prebivanja uporablja za osebe, ki niso državljani EU in ki zakonito prebivajo v zadevni državi članici, in od tiste, ki se glede dostopa do socialne pomoči uporablja za državljane te države.

Vendar Sodišče meni, da je mogoče obveznost glede prebivališča naložiti samo upravičencem do statusa subsidiarne zaščite, če ti niso v položaju, ki bi bil z vidika cilja, ki ga uresničujejo zadevni nacionalni predpisi, objektivno primerljiv s položajem oseb, ki niso državljani EU in ki zakonito prebivajo v zadevni državi članici, ali s položajem državljanov te države.

¹ Direktiva 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL L 337, str. 9).

² Status subsidiarne zaščite je mogoče priznati osebam, ki niso državljani EU in ki ne izpolnjujejo pogojev za begunca, a je bilo zanje dokazano, da obstajajo utemeljeni razlogi za mednarodno zaščito.

Sodišče nato priznava, da sprememba kraja prebivanja oseb, ki so upravičene do socialnih prejemkov, ali njihova različna koncentracija na ozemlju države članice lahko povzroči neustrezno porazdelitev finančnega bremena, vezanega na te prejemke, med različnimi pristojnimi institucijami. Vendar taka neenakomerna porazdelitev bremena ni posebej vezana na morebitni status upravičenca do subsidiarne zaščite oseb, ki prejemajo socialne prejemke. V teh okoliščinah **Direktiva nasprotuje temu, da se zaradi ustrezne porazdelitve bremena, vezanega na izplačilo zadevnih prejemkov, obveznost glede prebivališča naloži samo upravičencem do statusa subsidiarne zaščite.**

Vendar Sodišče poudarja, da mora nemško sodišče preveriti, ali se upravičenci do subsidiarne zaščite, ki prejemajo socialno pomoč, soočajo z večjimi težavami pri vključevanju kot druge osebe, ki niso državljani EU in ki zakonito prebivajo v Nemčiji ter prejemajo socialno pomoč. Če ti kategoriji oseb nista v primerljivem položaju z vidika cilja lažjega vključevanja oseb, ki niso državljani EU, v Nemčijo, **Direktiva ne nasprotuje temu, da se upravičencem do statusa subsidiarne zaščite naloži obveznost glede prebivališča zaradi olajšanja njihovega vključevanja**, tudi če ta obveznost ne velja za druge osebe, ki niso državljani EU in ki zakonito prebivajo v Nemčiji.

OPOZORILO: Vprašanje za predhodno odločanje omogoča sodiščem držav članic, da glede spora, ki jim je bil predložen v odločanje, vprašajo Sodišče o razlagi prava Unije ali pa mu predlagajo, da odloči o veljavnosti akta Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Naloga nacionalnega sodišča je odločiti o zadevi v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba enako zavezuje druga nacionalna sodišča, ki imajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106